

- Můžete přijít s dobrými nápady, které nezištně předáte svému šéfovi.
- Můžete vyhledávat zajímavé a ambiciózní lidi, a zařídit, aby se vzájemně poznali. Vyvolat jiskření.
- Najít něco, co nikdo jiný nechce dělat, a pustit se do toho.
- Vyhledávat neefektivitu, plýtvání a redundance. Identifikovat slabá místa a řešení, aby se uvolnily zdroje pro nové oblasti.
- Produkovat víc než ostatní a rozdávat svoje nápady zadarmo

Jinými slovy hledat možnosti, jak propagovat kreativitu ostatních, hledat možnosti a lidi ke spolupráci a eliminovat rozptylující rušivé vlivy brzdící další postup. Je to vděčná a nekonečně škálovatelná strategie. Považujte každý takový počín za investici do vlastního rozvoje i rozvoje vztahů.

Strategie plátka je zde pro každého a je kdykoliv k dispozici. Ani nemá žádné datum expirace. Je to jedna z těch bez věkového omezení – není zapovězena ani těm nejmladším, ani nejstarším. Můžete začít kdykoliv – než poprvé nastoupíte do zaměstnání, než získáte první zakázku, zatímco se věnujete čemukoliv jinému, když začínáte něco nového nebo se ocitnete v korporátu bez vlivných spojenců a podpory. Můžete dokonce přijít na to, že není důvod vůbec s tím někdy přestat – ani po získání diplomu a dokončení vlastních projektů. Nechtěně se to stane vaší trvalou přirozeností. A nechtě to jiní lidé používají na vás, zatímco vy to pilně aplikujete na ty, co jsou nad vámi.

Protože když si to jednou osvojíte, uvidíte to, co většině lidí uniká, protože jim v tom brání jejich ego: že člověk, který prošlapává cestu, ve skutečnosti určuje směr. Stejně jako plátka dává tvar malbě.

DRŽTE SE ZPÁTKY

Všiml jsem si, že ti, kteří to dotáhli nejdál, jsou ti, kteří „nutí své tělo ke kázni“, kteří se nikdy příliš nevzruší a neztratí sebekontrolu, ale jsou vždy klidní, vyrovnaní, trpěliví a zdvořilí.
– BOOKER T. WASHINGTON

Lidé, kteří znali mladého Jackieho Robinsona, by patrně nikdy neřekli, že se z něj stane první Afro-Američan hrající v Major League Baseball. Ne, že by mu chyběl talent. Nebo že by vývoj nesměřoval k odstranění segregace v baseballu. Ale Jackie neměl reputaci zrovna ukázněného a zdrženlivého hráče.

Jako teenager trávil Robinson čas s partou kamarádů, s níž se často dostával do křížku s místní policií. Na školním výletě se pustil se spolužákem do rvačky, protože mu spolužák nadával. Během zápasu schválně hodil po jednom bílém protihráči míč tak prudce, že mu způsobil krvácející zranění. Několikrát byl zadržen za urážku policisty, protože měl pocit, že je k němu policista nespravedlivý.

Než začal hrát za UCLA, strávil noc ve vazbě (policista na něj dokonce vytáhl pistoli), protože se chtěl prát s bělochem, který urazil jeho přítele. Kromě toho, že se angažoval v antirasistických protestech, ukončil Jackie Robinson svou kariéru v armádě v Camp Hood v roce 1944 tím, že se postavil řidiči autobusu, který ho nutil posadit se dozadu, přestože tehdy již platily zákony zakazující segregaci v autobusech na základně. Jackie se s řidičem začal vášnivě hádat a nakonec slovně napadl i velícího důstojníka. Tím uvedl do chodu sled událostí, které skončily až u vojenského soudu. Byl sice zproštěn viny, nicméně z armády byl brzy na to propuštěn.

Není těžké pochopit, proč se tak choval. Možná to bylo dokonce za dané situace i správné. Proč by si měl nechat něco takového líbit? Takové věci přece nikdo netrpí.

Až na to, že občas někdo ano. Nejsou některé cíle natolik důležité, že se vzdáme všeho ostatního, abychom jich dosáhli?

Když Branch Rickey, manažer a majitel Brooklyn Dodgers, začal jednat o tom, že by se z Jackiho mohl stát první afro-americký hráč basketbalu v jeho týmu, položil mu otázku: „Troufáš si na to? Hledám hráče, který si troufne neoplácat.“ Během jejich slavné schůzky nastínil Robinsonovi diskriminující zacházení, se kterým se bude setkávat: v hotelu mu odmítnou pronajmout pokoj, v restauraci ho nebudou chtít obsloužit, protihráči budou na jeho adresu trusit rasistické poznámky. Robinson se zavázal, že to zvládne.

Rickey mohl jednat s více hráči. Potřeboval však takového, kterému jeho ego nezabrání vidět širší kontext.

Když vstoupil do systému baseballových farem a následně k profesionálům, čelil Robinson mnohem horším věcem než jen ústrkům od obslužného personálu a zatvrzelých hráčů. Strhla se proti němu koordinovaná kampaň, kdy byl soustavně urážen, z tribun na něj „bučeli“, snažili se ho vyprovokovat, nikdo se s ním nebavil, během hry byl fyzicky napadán, bylo mu vyhrožováno zmrzačením a dokonce i zabitím. Během své kariéry byl více než sedmdesátkrát schválně zasažen míčem z nadhozu, protihráči mu málem hřebíky na botě přefali Achillovu šlachu, nemluvě o nespravedlivých verdiktech rozhodčích. Ale Jackie Robinson se držel své nepsané dohody s Rickeym – že se nikdy nepřestane kontrolovat a udrží své emoce na uzdě, ať se děje, co se děje. Za devět let v lize žádného protihráče neuhodil.

Dnes se nám někteří sportovci často zdají rozmazlení a neukáznění. Nemáme však vůbec představu, jak to v lize vypadalo tehdy. V roce 1956 byl Ted Williams, jeden z nejrespektovanějších a nejuctívanějších hráčů v historii baseballu vůbec, přistižen, jak plive na fanoušky. A jako bílému hráči mu to nejenom prošlo, ale v následném rozhovoru se dokonce nechal slyšet: „Vůbec toho nelituji. Byl jsem v právu a udělal bych to znova, znovu bych plivl na ty fanoušky, co na mě dnes bučeli... Nikdo by mi v plivání nezabránil.“ Hráč tmavé pleti si něco takového nejenže vůbec nemohl dovolit, ale bylo by to od něj značně krátkozraké. Robinson nebyl v tomto ohledu svobodný. Něco takového by nejenže ukončilo jeho sportovní kariéru, ale také by posloužilo jako odstrašující příklad antisegregačního experimentu s dopadem na celé generace.

Jackie se vydal na cestu, kde musel nejenom odložit své ego stranou, ale do značné míry také svůj základní smysl pro spravedlnost a lidská práva. Ben Chapman, manažer Philadelphia Phillies, byl při svých provokacích obzvlášť nevybíravý: „Už se tě nemůžou dočkat v džungli, kluku!“ pokřikoval na něj. „Tady tě nikdo nechce, negře.“ Jackie na to nejenže nereagoval – a to přesto,

jak později napsal, měl „sto chutí popadnout ty bílé zmetky a vyrazit jim zuby svou nenáviděnou černou pěstí“ –, ale dokonce o měsíc později souhlasil s přátelskou fotografií s Chapmanem, aby mu pomohl udržet si místo.

Při pomýšlení na to, že se má dotknout takového hulváta a pózovat s ním, se člověku zvedá žaludek i dnes. Robinson to popsal jako jednu z nejtěžších věcí, které kdy musel udělat. Svolil však k tomu, protože to byla součást většího plánu. Byl si vědom toho, že spousta lidí čeká na jakoukoliv jeho chybu, kterou by mohli využít proti němu. Věděl, co chce a musí dělat v baseballu. Bylo mu také jasné, co si musí nechat líbit, aby mohl baseball hrát. Mohl to odmítnout. Ale přijal to.

Cesta za naším snem, ať už je jakýkoliv, je do značné míry poznamenána naší ochotou snášet kdejaké nesmysly. Těžko se někdo z nás setká s takovým ponižováním a otevřeným nepřátelstvím jako Robinson, nicméně i tak to jistě bude krušné. Vždy je těžké udržet si nad sebou kontrolu.

Bojovník MMA Bas Rutten si před zápasem někdy psal na obě pěsti R – začáteční písmeno slova *rustig* (klid). Hněv, divoké emoce a ztráta soustředění, to je ten nejlepší recept na porážku v ringu. Nemůžete si dovolit, jak jednou napsal John Steinbeck svému editorovi „dát průchod emocím jako únik ze zoufalství“. Vaše ego vám zde nijak neposlouží, ať už máte trampoty s vydavatelem, s kritiky, s nepřáteli, s vrtošivým šéfem. Nehraje roli to, že oni něčemu nerozumějí nebo vy to víte lépe. Ještě je na to příliš brzy. Ještě nenastal čas.

Přijali vás na *univerzitu*? Ale to v žádném případě neznamená, že vám svět leží u nohou. On je to obor, kde berou jednoho z tisíce? No, ale vždycky se najdou lidé, kteří se k vám nebudou hezky chovat. Vždy se najde někdo, kdo vás okřikne. Máte milion dolarů nebo plnou zeď diplomů? To v nové oblasti, do které se chcete pustit, neznamená vůbec nic.

Nezáleží na tom, jak moc jste talentovaní, jak skvělé máte konexe, kolik máte peněz. Když chcete něco dokázat – něco velkého a významného, co má smysl – budete čelit zacházení v rozsahu od naprostého nezájmu po vyložené házení klacků pod nohy. Počítejte s tím.

V tomto scénáři je ego v přímém rozporu s tím, co potřebujete. Kdo potřebuje nechat se strhávat momentálními impulsy nebo vírou, že jste pro lidstvo božím smilováním? Nebo přesvědčením, že jste příliš významní na to, abyste dobře vycházeli s někým, koho nemáte rádi?

Lidé, kteří dokáží překonat své ego, pochopili, že když se k nim někdo chová neuctivě, nejsou to ve skutečnosti oni, kdo je ponižován. Ten, kdo se tak chová, sám sebe ponižuje.

Setkáte se s ústrky, urážkami, nadávkami. Budete muset činit jednostranné kompromisy. Budou na vás křičet. Budete muset pracovat v ústraní a lopotit se